

היו דמעות במשק": האיש שוויתר על שני מיליון שקלים תמורת רפת

"אבא רוקן הכול. קיבלתי כל מיני הצעות עבודה עם שכר הרבה יותר מפתה, אבל החלטנו שאנחנו לא מוותרים". רגע לפני שהתקבל הכסף על מכירת הרפת המשפחתית החליט רותם בדש ממושב גילת שבנגב לעשות אחורה פנה, ולהחזיר לאביו את מפעל חייו

וואלה! NEWS בשיתוף מועצת החלב

יום ראשון, 15 בינואר 2017

סיפור הרפת של משפחת בדש במושב גילת שבצפון הנגב מתחיל בשתי פרות. כשעלה ארצה מתוניס ב-1949, קיבל אותן חנון בדש ממשרד הקליטה. בבוקר היה חולב אותן ובערב מביא אותן למשמורת במקום מרכזי במושב, כדי שלא יגנבו אותן. כמה עשרות שנים אחר כך כבר היו ברפת 30 פרות חולבות. חנון בדש עבד בה כמעט עד מותו, בסוף שנות ה-90. בנו, אליהו בדש, למד אמנם בבית הספר החקלאי מקווה ישראל, אבל כשסיים את הצבא החליט לפנות לכיוונים אחרים. לפני 17 שנה, בשנת 2000, תקף אותו הגעגוע אל הרפת והוא החליט להחזיר עטרה ליושנה ולפתוח את הרפת המשפחתית מחדש.

לפני ארבע שנים, קצת אחרי שמתווה לוקר יצא לדרך ומחיר המטרה (המחיר שמשלמות המחלבות ליצרני החלב) ירד, החליט אליהו בדש שמספיק לו. לקראת

גיל 70 גמלה בלבו ההחלטה לסגור את הרפת, למכור את עדר הפרות שלו ולחסל את מפעל חייו. הרפת המשפחתית נסגרה שוב.

שלושה שבועות עמד שטח הרפת שומם ואז שוב ניצחו הגעגועים את הכל: רותם, בנו של אליהו, שנולד וגדל ברפת, הבין שזה לא עסק וגם הוא חייב להחזיר עטרה ליושנה, ואת הרפת – הלב והדבק של המשפחה – לבעלותו. רגע לפני שמכירת המכסה הושלמה הוא תפס את המושכות ובלם את התהליך.

רותם, מה הביא את אבא שלך לסגור את הרפת?

"לפני חמש-שש שנים, עם המחאה החברתית, התחילו לשחוק אותנו במחיר והתחלנו לחשוב על חיסול – למכור את מה שיש ולצאת בכבוד. הייתה התלבטות גדולה, אבל בסופה אבא החליט לסגור. מכרנו את כל העדר. היו דמעות במשק. הוא רוקן הכול".

ומה קרה בשבועות שאחרי הסגירה?

"פתאום ראיתי את אבא שלי, שהיה רגיל לקום כל בוקר ולדאוג למשק שלו – לחלק מזון, לחלוב, להניע טרקטור - בלי תעסוקה. ולא רק הוא, כי לא רק הוא סגר, אלא עוד שכן פה ועוד שכן שם, ופתאום גם הפרנסה של מי שנתן שירותים לחמש או שש רפתות באזור נפגעה. היה מאוד מאוד קשה מבחינה נפשית. לראות רפת סגורה זה לא דבר קל".

"הכי קל היה לי ולאשתי לקחת את הילדים ולעבור למרכז, לשבת בבתי קפה, להרוויח קצת יותר. אנחנו פה ואנחנו עושים את מה שאנחנו יודעים לעשות הכי טוב בעולם וגם שומרים על המדינה",

למה בעצם לא המשכת את דרכו מלכתחילה?

"קיבלתי כל מיני הצעות עבודה עם שכר הרבה יותר מפתה. להיות מספר שתיים ברפתות במרכז, למשל. יכולנו, אשתי, אני והילדים, לעזוב את המושב ולעבור למרכז".

ומה גרם לך לשנות את דעתך סופית?

"בסוף חשבתי בעיקר על אבא שלי. יום אחד קמתי בבוקר (בארבע וחצי – כמו שהגוף רגיל) והבנתי שנכנענו ללחץ חיצוני. עשר שנים מכרנו את החלב כמעט באותו המחיר, רק המחיר של המוצרים על המדף קפץ. אם הייתי מאמין שאנחנו לא יעילים או שאנחנו לא עושים את העבודה שלנו כמו שצריך הייתי מוותר. אבל זה לא המצב. למה לסגור אם אנחנו לא הבעיה?"

"וזה לא רק הרפת, זה גם השטח הירוק שלה. יום אחרי שסגרנו ניגשו אלינו בדואים ושאלו אם הם יכולים לרעות את הצאן שלהם שם תמורת סכום חודשי. זה אמנם שטח קטן, אבל זה עניין עקרוני. הבנתי שזו גם פגיעה בפרנסה וגם ויתור על שטחים. הבנתי שזה המקום שלי, כאן נולדתי ואת זה אני אוהב. החלטנו שאנחנו יוצאים למאבק".

ומה נדרש מכם כדי לפתוח מחדש?

"כמה ימים לפני שהרפת נסגרה סופית, החלטנו שאנחנו לא מוותרים ופנינו למועצת החלב. מכיוון שעוד לא קיבלנו את הכסף – בערך שני מיליון שקלים - עוד אפשר היה להתחרט. החלטנו לחזור בגדול ולהשתדרג טכנולוגית. נסעתי כמה ימים טובים בכל הארץ עד שמצאתי, לצערי, מישהו כמונו, שבחר לסגור. קנינו ממנו את העדר שלו ועשינו השלמות מקיבוצים מסביב".

והיום?

"היום אנחנו בין 20 הרפתות המצטיינות בארץ. הכי קל היה לי ולאשתי, שהיא מורה, לקחת את הילדים ולעבור למרכז, לשבת בבתי קפה, להרוויח קצת יותר ולראות קצת חיים אחרים, אבל אם אנחנו לא נהיה כאן יהיו כאן אנשים אחרים ולכן אני לא מוכן לוותר. אנחנו פה ואנחנו עושים את מה שאנחנו יודעים לעשות הכי טוב בעולם וגם שומרים על המדינה".